

LUCINDA RILEY

Οι Κόρες των Αστεριών

Μετάφραση: Σοφία Τάλα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Για την κόρη μου, Ιζαμπέλα Ρόουζ

«Είμαστε όλοι μέσα στο βούρκο,
όμως μερικοί από εμάς κοιτάζουμε τ' άστρα».

Όσκαρ Ουάιλντ

Ἔρωες των βιβδίων

«Ατλαντίδα»

Πα Σαλτ – ο θετός πατέρας των αδελφών (αποθανών)

Μαρίνα (Μα) – η κηδεμόνας των αδελφών

Κλόντια – η οικονόμος της Ατλαντίδας

Γκίοργκ Χόφμαν – ο δικηγόρος του Πα Σαλτ

Κρίστιαν – ο καπετάνιος

Οι Αδελφές Ντ' Απλειάζ

Μαία

Άλι (Αλκυόνη)

Σταρ (Αστερόπη)

ΚεΚε (Κελαινώ)

Τίγκι (Ταϋγέτη)

Ηλέκτρα

Μερόπη (αγνοείται)

Maia

22 Ιουνίου 2007

Πρώτο Τέταρτο Λεώνως

13, 16, 21

ΠΑΝΤΑ ΘΑ ΘΥΜΑΜΑΙ πού ακριβώς βρισκόμουν και τι έκανα όταν έμαθα ότι ο πατέρας μου είχε πεθάνει.

Καθόμουν στον όμορφο κήπο του σπιτιού της παλιάς μου συμμαθήτριας στο Λονδίνο, μ' ένα αντίτυπο της *Πηνελόπιδας* ανοιχτό μα αδιάβαστο ακόμα στα πόδια μου, απολαμβάνοντας τον ήλιο του Ιουνίου ενώ η Τζένι είχε πάει να πάρει τον μικρό της γιο από το νηπιαγωγείο.

Ένωθα ήρεμη κι αναλογιζόμουν τι ωραία ιδέα που ήταν να ξεφύγω για λίγο απ' όλους κι απ' όλα. Χάζευα την αγράμπελη που έβγαζε τα βλαστάρια της παίρνοντας θάρρος από τον ήλιο, ο οποίος, λες και ήταν η μαία της, τη βοηθούσε να γεννήσει ένα όργιο χρωμάτων, όταν ξαφνικά χτύπησε το κινητό μου. Κοίταξα την οθόνη και είδα ότι ήταν η Μαρίνα.

«Γεια σου, Μα, τι κάνεις;» τη ρώτησα, ελπίζοντας ότι θα μπορούσε να ακούσει και στη φωνή μου τη ζεστασιά που ένιωθα.

«Μαία...»

Η Μαρίνα σταμάτησε κι αμέσως κατάλαβα ότι κάτι άσχημο είχε γίνει. «Τι συμβαίνει;»

«Μαία, δεν υπάρχει εύκολος τρόπος να σου το πω, αλλά ο πατέρας σου έπαθε έμφραγμα εδώ στο σπίτι χθες το απόγευμα και σήμερα τα ξημερώματα... έφυγε από τη ζωή».

Έμεινα βουβή ενώ την ίδια στιγμή περνούσαν από το μυαλό μου ένα εκατομμύριο διαφορετικές και παράλογες σκέψεις. Η πρώτη από αυτές ήταν ότι η Μαρίνα, για άγνωστο λόγο, είχε αποφασίσει να μου σκαρώσει κάποιο κακόγουστο αστείο.

«Είσαι η πρώτη που το λέω, Μαία, μια και είσαι η μεγαλύτερη από τις αδελφές. Και ήθελα να σε ρωτήσω αν θα προτιμούσες να το πεις εσύ στις αδελφές σου ή να το κάνω εγώ».

«Εγώ...»

Οι λέξεις δεν μπορούσαν ακόμα να σχηματιστούν σωστά στα χείλη μου, καθώς άρχισα να συνειδητοποιώ ότι η Μαρίνα, η στοργική, πολυαγαπημένη Μαρίνα, η γυναίκα που ήταν ό,τι κοντινότερο είχα γνωρίσει ποτέ σε μητέρα, δεν θα μου έλεγε ποτέ κάτι τέτοιο αν δεν ήταν αλήθεια. Επομένως έπρεπε να ήταν αλήθεια. Κι εκείνη τη στιγμή μετατοπίστηκε ο άξονας όλου του κόσμου μου.

«Μαία, σε παρακαλώ, πες μου ότι είσαι καλά. Ειλικρινά, είναι το πιο φριχτό τηλεφώνημα που έχω αναγκαστεί να κάνω στη ζωή μου, αλλά τι άλλο να έκανα; Ένας Θεός ξέρει πώς θα το πάρουν τα άλλα κορίτσια».

Τότε ήταν που άκουσα τον πόνο στη δική της φωνή και κατάλαβα ότι είχε ανάγκη να μου το πει όχι μόνο για μένα αλλά και για εκείνη. Οπότε φρόντισα να κάνω αυτό που έκανα συνήθως, να παρηγορώ τους άλλους.

«Ασφαλώς και θα το πω εγώ στις αδελφές μου, αν το προτιμάς, Μα, αν και δεν είμαι σίγουρη πού βρίσκονται όλες. Η Άλι δεν λείπει για να προπονηθεί στην ιστιοπλοΐα;»

Και καθώς συνεχίσαμε να συζητάμε πού βρισκόταν καθεμιά από τις μικρότερες αδελφές μου, λες και έπρεπε να τις μαζέψουμε όλες για κάποιο πάρτι γενεθλίων και όχι για να θρηνηήσουμε το θάνατο του πατέρα μας, η όλη κουβέντα άρχισε να γίνεται λίγο σουρεαλιστική.

«Εσύ πότε λες να κάνουμε την κηδεία; Εφόσον η Ηλέκτρα βρίσκεται στο Λος Άντζελες και η Άλι κάπου μεσοπέλαγα, σίγουρα όχι νωρίτερα από την επόμενη εβδομάδα», είπα.

«Κοίτα...» Άκουσα το δισταγμό στη φωνή της Μαρίνα. «Ίσως θα ήταν καλύτερο να το συζητήσουμε όταν επιστρέψεις στο σπίτι. Ειλικρινά, Μαία, δεν υπάρχει καμία βιάση πια, οπότε αν προτιμάς να μείνεις στο Λονδίνο για κάνα δυο μέρες ακόμα μέχρι να τελειώσεις τις διακοπές σου, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Έτσι κι αλλιώς, εδώ δεν μπορείς να κάνεις τίποτα για εκείνον πια...» Η φωνή της έσβησε από τη θλίψη.

«Μα, *εννοείται* ότι θα πάρω την επόμενη πτήση που θα βρω για Γενεύη! Θα τηλεφωνήσω αμέσως στην αεροπορική εταιρεία και ύστερα θα κάνω τ' αδύνατα δυνατά να επικοινωνήσω με όλες».

«Λυπάμαι αφάνταστα, *σερί*», είπε θλιμμένα η Μαρίνα. «Ξέρω πόσο τον λάτρευες».

«Ναι», απάντησα και η παράξενη ηρεμία που με είχε καταλάβει όση ώρα συζητούσαμε τα διαδικαστικά θέματα ξαφνικά με εγκατέλειψε όπως η νηνεμία πριν από την καταιγίδα. «Θα σε πάρω αργότερα, όταν θα ξέρω τι ώρα θα φτάνω».

«Να προσέχεις, Μαία. Έχεις υποστεί τρομερό σοκ».

Πάτησα το πλήκτρο για να τερματίσω την κλήση και, προτού ανοίξουν οι ουρανοί στην καρδιά μου και με πνίξουν, ανέβηκα στην κρεβατοκάμαρά μου για να βρω τα ταξιδιωτικά έγγραφά μου και να τηλεφωνήσω στην αεροπορική εταιρεία. Όσο περίμενα στην αναμονή, κοίταξα το κρεβάτι στο οποίο είχα ξυπνήσει σήμερα το πρωί, το πρωί Άλλης Μιας Μέρας. Κι ευχαρίστησα τον Θεό που οι άνθρωποι δεν έχουν τη δύναμη να προβλέπουν το μέλλον.

Η αυταρχική γυναίκα που απάντησε τελικά δεν ήταν καθόλου εξυπηρετική και ήξερα, όση ώρα την άκουγα να μιλάει για πτήσεις που ήταν γεμάτες, για πρόστιμα λόγω της αλλαγής του εισιτηρίου και για τα στοιχεία της πιστωτικής κάρτας, ότι το

συναισθηματικό μου φράγμα ήταν έτοιμο να σπάσει. Τελικά, μόλις μου βρήκε με τα χίλια ζόρια μια θέση στην πτήση των τέσσερις για Γενεύη, πράγμα που σήμαινε ότι έπρεπε να ρίξω αμέσως τα πάντα μέσα σε μια βαλίτσα και να πάρω ένα ταξί για το «Χίθροου», κάθισα στο κρεβάτι και κοιτούσα τη λουλουδάτη ταπετσαρία για τόση ώρα που το μοτίβο της άρχισε να χορεύει μπροστά στα μάτια μου.

«Έφυγε», ψιθύρισα, «έφυγε για πάντα. Δεν θα τον ξαναδώ ποτέ».

Περιμένοντας ότι τα λόγια που ξεστόμισα θα προκαλούσαν έναν ακατάσχετο χειμαρρο δακρύων, ξαφνιάστηκα που τελικά δεν συνέβη τίποτα. Αντιθέτως, κάθισα εκεί μουδιασμένα, με το κεφάλι μου γεμάτο από όλα όσα έπρεπε να γίνουν. Η σκέψη ότι έπρεπε να το πω στις αδελφές μου –και στις πέντε– ήταν τρομακτική κι έπαξα στον συναισθηματικό μου κατάλογο να βρω σε ποια απ' όλες θα τηλεφωνούσα πρώτα. Αναπόφευκτα ήταν η Τίγκι, η δεύτερη μικρότερη από τις έξι μας και η αδελφή που ανέκαθεν ένιωθα πιο κοντά μου.

Με τρεμάμενα δάχτυλα, κύλησα προς τα κάτω τις επαφές στην οθόνη του κινητού μου, βρήκα τον αριθμό της και της τηλεφώνησα. Όταν απάντησε ο τηλεφωνητής της, δεν ήξερα τι να πω· το μόνο που κατάφερα ήταν να της πω μασημένα ότι έπρεπε να μου τηλεφωνήσει επείγοντως. Αυτή τη φορά βρισκόταν κάπου στα Χάιλαντς της Σκωτίας κι εργαζόταν σ' ένα κέντρο για ορφανά και άρρωστα άγρια ελάφια.

Όσο για τις υπόλοιπες αδελφές... ήξερα ότι οι αντιδράσεις τους θα κυμαίνονταν, φαινομενικά τουλάχιστον, από αδιαφορία μέχρι κάποιο μελοδραματικό συναισθηματικό ξέσπασμα.

Κι αφού ακόμα δεν ήμουν και τόσο σίγουρη ποια θα ήταν η δική μου αντίδραση στο πένθος όταν θα μιλούσα με κάποια από αυτές, αποφάσισα να διαλέξω το δρόμο της δειλίας και να στείλω γραπτό μήνυμα σε όλες, ζητώντας τους να μου τηλεφωνήσουν όσο πιο γρήγορα γινόταν. Ύστερα έφτιαξα άρον άρον

τη βαλίτσα μου και κατέβηκα τη στενή σκάλα που οδηγούσε στην κουζίνα για να αφήσω ένα σημείωμα στην Τζένι εξηγώντας της γιατί αναγκάστηκα να φύγω τόσο βιαστικά.

Αποφασίζοντας να το ρισκάρω και να ψάξω για ελεύθερο ταξί στους δρόμους του Λονδίνου, βγήκα από το σπίτι, περπατώντας με ζωηρό βήμα στον φυλλοσκέπαστο, ημικυκλικό δρόμο του Τσέλσι, όπως θα έκανε οποιοσδήποτε συνηθισμένος άνθρωπος μια οποιαδήποτε συνηθισμένη μέρα. Νομίζω μάλιστα ότι χαιρέτησα και κάποιον που είχε βγάλει βόλτα το σκύλο του όταν τον προσπέρασα και ότι κατάφερα ακόμη και να του χαμογελάσω.

Κανένας δεν θα καταλάβαινε τι μου είχε μόλις συμβεί, σκέφτηκα, ενώ κατάφερα να βρω ελεύθερο ταξί στη γεμάτη κίνηση Κινγκς Ρόουντ και μπήκα μέσα, λέγοντας στον οδηγό να με πάει στο «Χίθροου».

Κανένας δεν θα καταλάβαινε.

Πέντε ώρες αργότερα, κι ενώ ο ήλιος έγερνε νωχελικά πάνω από τη λίμνη της Γενεύης, έφτασα στην ιδιωτική πλωτή γέφυρα που είχαμε στην όχθη, απ' όπου θα διένυα το τελευταίο σκέλος του ταξιδιού της επιστροφής μου στο σπίτι.

Ο Κρίστιαν με περίμενε ήδη μέσα στην κομψή Ρίβα βενζινακάτο μας. Κι από το ύφος του κατάλαβα ότι είχε μάθει τα μαντάτα.

«Πώς είστε, μαντεμουαζέλ Μαία;» ρώτησε, με τα γαλάζια μάτια του γεμάτα συμπόνια ενώ με βοηθούσε να ανέβω στο σκάφος.

«Είμαι... χαρούμενη που βρίσκομαι εδώ», απάντησα άχρωμα, πήγα στο πίσω μέρος του σκάφους και κάθισα στον αφράτο κρεμ δερμάτινο πάγκο που έπιανε ολόγυρα την πρύμνη. Συνήθως καθόμουν μαζί με τον Κρίστιαν μπροστά, στο κάθισμα του συνοδηγού, καθώς ανοίγαμε ταχύτητα στα

γαλήνια νερά διανύοντας την εικοσάλεπτη απόσταση μέχρι το σπίτι. Αλλά σήμερα ένιωθα την ανάγκη να μείνω μόνη. Καθώς ο Κρίστιαν έβαλε μπροστά τη δυνατή μηχανή του σκάφους, ο ήλιος λαμπύριζε στα παράθυρα των παραμυθένιων σπιτιών που περιέβαλλαν τις όχθες στη λίμνη της Γενεύης. Όποτε έκανα αυτό το ταξίδι, ένιωθα συχνά ότι αυτή ήταν η είσοδος σ' έναν κόσμο αιθέριο, αποκομμένο από την πραγματικότητα.

Τον κόσμο του Πα Σαλτ.

Αντιλήφθηκα τα πρώτα αδιόρατα ίχνη δακρύων να τσούζουν τα μάτια μου όταν σκέφτηκα το χαϊδευτικό όνομα του πατέρα μου, που το είχα επινοήσει όταν ήμουν μικρή. Πάντα λάτρευε την ιστιοπλοΐα και πολλές φορές, όταν επέστρεφε στο σπίτι μας δίπλα στη λίμνη, μύριζε καθαρό αέρα και θάλασσα. Κάπως έγινε και το παρατσούκλι αυτό του κόλλησε, και μόλις ήρθαν να ζήσουν μαζί μας και οι μικρότερες αδελφές μου, τον φώναζαν κι εκείνες έτσι.

Καθώς το σκάφος επιτάχυνε και ο ζεστός αέρας ανάδευε τα μαλλιά μου, αναλογίστηκα τα εκατοντάδες προηγούμενα ταξίδια που είχα κάνει στην Ατλαντίδα, το παραμυθένιο κάστρο του Πα Σαλτ. Ήταν απροσπέλαστη από την ξηρά, λόγω της θέσης της, αφού βρισκόταν σ' ένα ιδιωτικό ακρωτήριο με ένα ημικύκλιο από ορεινά εδάφη να υψώνονται απόκρημνα πίσω της, και ο μοναδικός τρόπος πρόσβασης ήταν με βάρκα. Οι πλησιέστεροι γείτονες βρίσκονταν μίλια μακριά στη λίμνη κι έτσι η Ατλαντίδα ήταν το ιδιωτικό μας βασίλειο, αποκομμένο από τον υπόλοιπο κόσμο. Όλα μέσα της ήταν μαγικά... θαρρείς πως ο Πα Σαλτ κι εμείς –οι κόρες του– ζούσαμε εκεί επειδή είχαμε μαγευτεί.

Καθεμία μας είχε επιλεγεί από τις τέσσερις γωνιές της γης, είχε υιοθετηθεί σε βρεφική ηλικία από τον Πα Σαλτ και είχε μεταφερθεί στο σπίτι για να ζήσει κάτω από την προστασία του. Και καθεμία μας, όπως άρεσε στον Πα να λέει, ήταν ξεχωριστή,

διαφορετική... ήμαστε τα κορίτσια *του*. Είχε δώσει σε όλες μας ονόματα από τις Πλειάδες, τον αγαπημένο του αστερισμό. Η Μαία είναι η πρώτη και η μεγαλύτερη από τις επτά αδελφές.

Όταν ήμουν μικρή, με ανέβαζε στο αστεροσκοπείο του με τον γυάλινο θόλο που ήταν φωλιασμένο στην κορυφή του σπιτιού, με σήκωνε στα μεγάλα, δυνατά του χέρια και μ' έβαζε να κοιτάζω τον νυχτερινό ουρανό μέσα από το τηλεσκόπιο του.

«Να το», μου έλεγε ρυθμίζοντας τους φακούς. «Κοίτα, Μαία, από αυτό το πανέμορφο λαμπρό αστέρι πήρες το όνομά σου».

Κι εγώ *κοιτούσα*. Και όση ώρα μου εξηγούσε τους μύθους απ' όπου προέρχονταν το δικό μου όνομα και τα ονόματα των αδελφών μου, εγώ ούτε που άκουγα, μονάχα απολάμβανα τα μπράτσα του που με σφιχταγκάλιαζαν, ρουφώντας αχόρταγα αυτή τη σπάνια, ξεχωριστή στιγμή που τον είχα όλο δικό μου.

Κάποια στιγμή κατάλαβα ότι η Μαρίνα, που όσο μεγάλωνα τη νόμιζα για μαμά μου –της είχα κόψει ακόμη και το όνομά της και τη φώναζα «Μα»–, ήταν μια ωραιοποιημένη εκδοχή νταντάς, την οποία είχε προσλάβει ο Πα για να με φροντίζει επειδή εκείνος έλειπε τόσο συχνά. Αλλά, φυσικά, η Μαρίνα ήταν κάτι πολύ περισσότερο από μια απλή νταντά για όλες μας. Ήταν εκείνη που σκούπιζε τα δάκρυά μας, που μας μάλωνε για τους τσαπατσούλικους τρόπους μας στο τραπέζι και που μας κατηύθυνε ήρεμα στη δύσκολη μετάβαση από την παιδική στην ενήλικη ζωή.

Ήταν πάντα εκεί για εμάς και δεν θα αγαπούσα περισσότερο τη Μα αν με είχε γεννήσει.

Τα πρώτα τρία χρόνια της παιδικής μου ηλικίας, η Μαρίνα κι εγώ ζούσαμε μόνες στο μαγικό κάστρο μας στις όχθες της λίμνης της Γενεύης, όσο ο Πα Σαλιτ όργωνε τις επτά θάλασσες για τις δουλειές του. Και ύστερα άρχισαν, μία μία, να έρχονται οι αδελφές μου.

Συνήθως ο Πα μου έφερνε κάποιο δώρο όταν επέστρεφε στο σπίτι. Άκουγα τη βενζινάκατο να πλησιάζει, κατηφόριζα

τρέχοντας τον ατελείωτο καταπράσινο λόφο, περνούσα ανάμεσα από τα δέντρα κι έφτανα στο μόλο για να τον προϋπαντήσω. Όπως όλα τα παιδιά, ήθελα να δω τι έκρυβε στις μαγικές τσέπες του για να μου δώσει χαρά. Μια φορά, όμως, αφού πρώτα μου είχε εμφανίσει έναν εξαιρετικό σκαλιστό τάρανδο, ο οποίος όπως με είχε διαβεβαιώσει προερχόταν από το εργαστήρι του ίδιου του Αϊ-Βασίλη στον Βόρειο Πόλο, είχε εμφανιστεί από πίσω του μια γυναίκα με στολή που κρατούσε στα χέρια της έναν μπόγο τυλιγμένο μ' ένα σάλι. Και ο μπόγος σάλευε.

«Αυτή τη φορά, Μαία, σου έχω φέρει το πιο ξεχωριστό δώρο. Μια καινούρια αδελφή». Μου είχε χαμογελάσει και με είχε σηκώσει στην αγκαλιά του. «Τώρα πια δεν θα είσαι μόνη όταν θα πρέπει να φεύγω».

Έπειτα απ' αυτό η ζωή είχε αλλάξει. Η βρεφοκόμος που ο Πα είχε φέρει μαζί του εξαφανίστηκε έπειτα από μερικές εβδομάδες και τη φροντίδα της μικρής μου αδελφής ανέλαβε η Μαρίνα. Δεν μπορούσα να καταλάβω πώς αυτό το κόκκινο, στριγκλιάρικο πράγμα που πολλές φορές βρομούσε κι έκλεβε την προσοχή από εμένα ήταν δυνατόν να ήταν δώρο. Μέχρι που κάποια μέρα, την ώρα που τρώγαμε πρωινό, η Αλκυόνη – πήρε το όνομά της από το δεύτερο αστέρι των Πλειάδων – μου χαμογέλασε από το ψηλό καρεκλάκι της.

«Ξέρει ποια είμαι», είπα κατάπληκτη στη Μαρίνα που την τάζε.

«Φυσικά και ξέρει, Μαία, γλυκιά μου. Είσαι η μεγάλη αδελφή της, αυτή που θα θαυμάζει. Θα της μάθεις ένα σωρό πράγματα που εσύ ξέρεις κι εκείνη όχι».

Και καθώς μεγάλωνε έγινε η σκιά μου, με ακολουθούσε παντού, πράγμα που με ευχαριστούσε και με εκνεύριζε εξίσου.

«Μαία, περιμένέ με!» φώναζε απαιτητικά περπατώντας ατσούμπαλα ξοπίσω μου.

Και παρόλο που η Άλι –όπως τη φώναζα χαϊδευτικά– ήταν στην αρχή μια ανεπιθύμητη προσθήκη στην ονειρεμένη μου

ζωή στην Ατλαντίδα, δεν θα μπορούσα να είχα βρει πιο γλυκιά, πιο αξιολάτρευτη παρέα. Σπάνια, αν το έκανε ποτέ, έκλαιγε και ούτε είχε τις εκρήξεις θυμού που έχουν άλλα νήπια της ηλικίας της. Με τις ατίθασες κοκκινόχρυσες μπούκλες και τα μεγάλα γαλάζια μάτια της, η Άλι είχε μια φυσική γοητεία που τραβούσε τους άλλους κοντά της, μαζί και τον πατέρα μας. Όταν ο Πα Σαλτ γυρνούσε στο σπίτι από κάποιο από τα μεγάλα ταξίδια του στο εξωτερικό, έβλεπα πώς φωτίζονταν τα μάτια του όταν την αντίκριζε, μ' έναν τρόπο που ήμουν σίγουρη ότι δεν φωτίζονταν για μένα. Κι ενώ εγώ ήμουν ντροπαλή και κουμπωμένη με τους ξένους, η Άλι είχε μια δεκτικότητα και μια προθυμία να εμπιστευθεί τους άλλους, δύο χαρακτηριστικά της που την έκαναν αγαπητή σε όλους.

Ήταν επίσης από εκείνα τα παιδιά που έδειχναν να αριστεύουν σε όλα – ιδίως στη μουσική και σε οποιοδήποτε άθλημα είχε να κάνει με το νερό. Θυμάμαι τότε που ο Πα της μάθαινε κολύμπι στην αχανή λίμνη μας και, ενώ εγώ είχα φτύσει αίμα ώσπου να μάθω να μη βουλιάζω και σχαινόμουν να είμαι κάτω από το νερό, η μικρή αδελφή μου έμαθε στο πι και φι να κολυμπάει σαν γοργόνα. Κι ενώ εγώ δεν μπορούσα καλά καλά να περπατήσω ίσια ούτε καν στον «Τιτάνα», το τεράστιο και πανέμορφο γιοτ του Πα που ήταν ειδικά σχεδιασμένο για να ταξιδεύει σε ωκεανούς, όταν ήμαστε στο σπίτι η Άλι τον ικέτευε να την πάει βόλτα με το μικρό Λέιζερ ιστιοπλοϊκό σκάφος που ο Πα είχε δεμένο στην ιδιωτική πλωτή γέφυρά μας στην όχθη της λίμνης. Εγώ κουλουριαζόμουν φοβισμένη στη στενή πρύμνη του σκάφους ενώ ο Πα με την Άλι αναλάμβαναν τον έλεγχο καθώς σκίζαμε τα κρυστάλλινα νερά. Το κοινό πάθος τους για την ιστιοπλοΐα τούς έδενε μ' έναν τρόπο που ένιωθα ότι εγώ δεν θα μπορούσα ποτέ να φτάσω.

Παρόλο που η Άλι είχε σπουδάσει μουσική στο Ωδείο της Γενεύης και ήταν μια εξαιρετικά ταλαντούχα φλαουτίστρια που θα μπορούσε να είχε επιδώσει να κάνει καριέρα σε μια

επαγγελματική ορχήστρα, απ' όταν τελείωσε τη μουσική σχολή είχε επιλέξει να ζει ως ιστιοπλόος πλήρους απασχόλησης. Τώρα πια συμμετείχε τακτικά σε ιστιοπλοϊκούς αγώνες και είχε εκπροσωπήσει την Ελβετία σε αρκετές διοργανώσεις.

Όταν η Άλι ήταν σχεδόν τριών, ο Πα γύρισε στο σπίτι με την επόμενη αδελφή μας, που την ονόμασε Αστερόπη, από το τρίτο αστέρι των Πλειάδων.

«Αλλά θα τη φωνάζουμε Σταρ», είχε πει ο Πα χαμογελώντας στη Μαρίνα, στην Άλι και σ' εμένα ενώ εμείς περιεργαζόμασταν μέσα στην κούνια της τη νεότερη προσθήκη στην οικογένεια.

Στο μεταξύ, εγώ κάθε πρωί είχα μάθημα με ιδιωτικό δάσκαλο κι έτσι η άφιξη της καινούριας αδελφής μου με επηρέασε λιγότερο απ' όσο με είχε επηρεάσει η άφιξη της Άλι. Ύστερα, μόλις έξι μήνες αργότερα, μας ήρθε άλλο ένα μωρό, ένα κοριτσάκι δώδεκα εβδομάδων που πήρε το όνομα Κελαινώ, το οποίο η Άλι φρόντισε αμέσως να κόψει και να το κάνει ΚεΚε.

Η Σταρ με την ΚεΚε είχαν μόνο τρεις μήνες διαφορά και από την αρχή, απ' όσο μπορώ να θυμηθώ, οι δυο τους δημιούργησαν έναν στενό δεσμό. Ήταν σαν δίδυμες, μιλούσαν με τη δική τους μυστική μωρουδίστικη γλώσσα, ένα μέρος της οποίας εξακολουθούν να χρησιμοποιούν μέχρι και σήμερα για να επικοινωνούν. Ζούσαν στον δικό τους μυστικό κόσμο, αφήνοντας απέξω εμάς τις υπόλοιπες αδελφές. Κι ακόμη και τώρα που έχουν πατήσει πια τα είκοσι, δεν έχει αλλάξει το παραμικρό. Η ΚεΚε, η μικρότερη από τις δύο, ήταν πάντα η αρχηγός. Το γεροδεμένο κορμί και η σκουροκάστανη επιδερμίδα της έκαναν χτυπητή αντίθεση με τη λευκή επιδερμίδα και το λεπτό αθλητικό κορμί της Σταρ.

Τον επόμενο χρόνο ήρθε κι άλλο μωρό – η Ταϋγέτη, που εγώ της έβγαλα το παρατσούκλι Τίγκι επειδή τα κοντά, σκουρόχρωμα μαλλιά της πετούσαν αλλοπρόσαλλα πάνω στο

μικροσκοπικό κεφαλάκι της και μου θύμιζε τη σκαντζοχοίρινα από το διάσημο παραμύθι της Μπέατριξ Πότερ.

Ήμουν τότε επτά ετών και δέθηκα με την Τίγκι από την πρώτη στιγμή που την είδα. Ήταν η πιο εύθραυστη απ' όλες μας, περνούσε τη μία παιδική αρρώστια μετά την άλλη, αλλά, ακόμη και ως βρέφος, ήταν στωική και καλόβολη. Όταν λίγους μήνες αργότερα ο Πα έφερε στο σπίτι άλλο ένα μωρό, ένα κοριτσάκι που πήρε το όνομα Ηλέκτρα, η εξουθενωμένη Μαρίνα μου ζητούσε συχνά να προσέχω την Τίγκι, η οποία υπέφερε μονίμως από κάποιο πυρετό ή βήχα. Τελικά διαγνώστηκε ότι ήταν ασθματική και σπάνια την έβγαζαν από το παιδικό δωμάτιο για μια βόλτα έξω με το καροτσάκι, από φόβο μήπως ο ψυχρός αέρας και η βαριά ομίχλη του χειμώνα της Γενεύης την πείραζαν στο στήθος.

Η Ηλέκτρα ήταν η μικρότερη από τις αδελφές μου και το όνομά της της ταίριαζε απόλυτα. Μέχρι τότε είχα συνηθίσει πια τα μωρά και τις απαιτήσεις τους, αλλά η μικρότερη αδελφή μου ήταν αναμφίβολα η πιο δύσκολη απ' όλες τους. Όλα πάνω της ήταν ηλεκτρισμένα· η έμφυτη ικανότητά της να αλλάζει μέσα σε μια στιγμή από το σκοτάδι στο φως και το αντίστροφο, σήμαινε ότι η μέχρι τότε ηρεμία του σπιτιού μας διαταρασσόταν συχνά από δυνατές τσιρίδες και ουρλιαχτά. Οι εκρήξεις του θυμού της αντηχούσαν σε ολόκληρη την παιδική μου ηλικία και όταν μεγάλωσε, η φλογερή προσωπικότητά της δεν γλύκανε ούτε τόσο δα.

Η Άλι, η Τίγκι κι εγώ της είχαμε βγάλει κρυφά ένα δικό μας παρατσούκλι· μεταξύ μας τη λέγαμε «Δύσκολη». Όλοι την παίρναμε με το καλό, μην τυχόν και κάνουμε κάτι που να πυροδοτήσει την αστραπιαία αλλαγή της διάθεσής της. Μπορώ ειλικρινά να πω ότι υπήρξαν στιγμές που την αντιπαθούσα για την αναστάτωση που είχε φέρει στην Ατλαντίδα.

Κι όμως, όταν η Ηλέκτρα μάθαινε ότι μία από εμάς είχε προβλήματα, ήταν η πρώτη που έτρεχε να μας βοηθήσει και να μας στηρίξει. Όπως ακριβώς ήταν ικανή να δείχνει τεράστιο

εγωισμό, έτσι και η γενναιοδωρία που έδειχνε σε άλλες περιπτώσεις ήταν εξίσου μεγάλη.

Μετά την Ηλέκτρα, ολόκληρο το σπίτι περιέμενε την άφιξη της έβδομης αδελφής. Στο κάτω κάτω, όλες είχαμε πάρει τα ονόματά μας από την αγαπημένη ομάδα αστεριών του Πα Σαλτ και δεν θα ήμαστε ολοκληρωμένες χωρίς εκείνη. Ξέραμε μέχρι και τι όνομα θα είχε –Μερόπη– και αναρωτιόμασταν πώς θα ήταν. Αλλά πέρασε ένας χρόνος, ύστερα άλλος ένας κι άλλος ένας, και ο πατέρας μας δεν έφερε στο σπίτι άλλο μωρό.

Θυμάμαι έντονα να στέκομαι μαζί του μια φορά στο αστεροσκοπείο του. Ήμουν δεκατεσσάρων, κόντευα πια να γίνω γυναίκα. Περιμέναμε να γίνει κάποια έκλειψη, που εκείνος μου είχε πει πως ήταν μια θεμελιώδης στιγμή για την ανθρωπότητα και συνήθως επέφερε αλλαγές.

«Πα», του είπα, «θα φέρεις ποτέ στο σπίτι την έβδομη αδελφή μας;»

Στο άκουσμα αυτής της ερώτησης, ο δυνατός, προστατευτικός όγκος του φάνηκε για δευτερόλεπτα να μαρμαρώνει. Έμοιαζε ξάφνου σαν να σήκωνε στους ώμους του το βάρος όλου του κόσμου. Παρόλο που δεν γύρισε προς το μέρος μου, γιατί προσπαθούσε ακόμα να κεντράρει στο τηλεσκόπιο την επικείμενη έκλειψη, εγώ ήξερα ενστικτωδώς ότι τα λόγια μου τον είχαν ταράξει.

«Όχι, Μαία, δεν θα τη φέρω. Επειδή δεν την έχω βρει».

Όταν φάνηκε ο γνώριμος πυκνός φράχτης από έλατα, που προστάτευε το παραλίμνιο σπίτι μας από τα αδιάκριτα βλέμματα, είδα τη Μαρίνα να στέκεται στο μόλο κι άρχισα τελικά να χωνεύω το φρικτό γεγονός ότι ο Πα είχε χαθεί για πάντα.

Και συνειδητοποίησα ότι ο άνθρωπος που είχε δημιουργήσει το βασίλειο μέσα στο οποίο όλες μας ήμαστε οι πριγκίπισσές του, δεν θα ήταν πια εκεί για να κρατάει τη μαγεία ζωντανή.